

כיווצו את הכנפיים עד שנעשו לקעקוע

מאנגלית: אסף ברטוב

משוררת ומתרגמת אמריקנית, ילידה ג'ורג'יה, 1968. למדה לימודים קלאסיים בג'ורג'יה ובאוקספורד. מתגוררת באתונה מאז 1999, שם היא מנהלת את תכנית השירה במוסד Athens Center. זכתה במלגות גוגנהיים ומקארתור ובפרסים ספרותיים שונים. הוציאה שלושה ספרי שירה: *Archaic Smile* (1996), *Hapax* (2006), ו-*Olives* (2012). ב-2007 פרסמה תרגום שירי מלטינית לאנגלית של "על טבע הדברים" מאת הפילוסוף הרומי לוקרטיוס.

דפנה

בעל אוב, פִּיטון, זֶמֶר –
אֶחָדֵל לְרוֹץ. עֶמֶד, רוֹדֶפִי,
וּתְשׁוּבָתִי אֶמֶר:

עֵשֶׂה אֲשֶׁר תּוֹאִיל.
כָּל דָּם שֶׁלֶחֶנָה הִסְעִיר
אֶמִיר לְכָל־וּרְפִיל.

אֶצְמִיחַ שָׂרֵשׁ, אֶתְפַּתֵּל
בְּבִהּוֹנוֹת אֶל מִי תִהְיוּ.
כֹּחִי בָּלֵב סִלְעִים גָּדֵל.

לֹא עוֹד אֶכֶל, עֲכָשׁוּ חַיִּי
יִזְוְנוּ רַק מִבָּרֵק עֵינַי
הָאוֹר – בָּשָׂר הוּא לְתָאִי.

וְאִם תֵּאָחֵז זְרוּעִי, הִבֵּן:
עֲצָה נִקְרְשֶׁת בְּעוֹרִי
שְׁבָבִים עֲכָשׂוּ מִקְנִים לִי חֵן.

הֲאֵתְמָסֶר? הֵן לֹא אֶפְסִיד.
בְּלֹהֶט מִבֶּטֶךְ אֲמַשִּׁיךְ לְרַעַד,
בְּעִנְג, אִם אֶךְ "הֵן" אֲגִיד.

כיצד הוטמעו השדים והפכו לאזרחים יצרניים

וְהַשְׁדִּים הָיוּ יָפִים יוֹתֵר מִמֶּלָאכִים.
בְּלִי הַסּוּסִים בְּדִבֵּר נְתוּחַ פִּלְסָטִי.
הִחֲלוּ מִתְלַבְּשִׁים רַק בְּשָׁחַר: כִּף אֵין רוֹאִים אֶת הַלְכָלוֹךְ,
בְּעִיר, כְּמוֹ תְּמִימוֹת, אֲשֶׁר בְּכָל מִקְרָה
אֶסוּר לְלַבֵּשׁ בֵּין חֹג הָעֲבוּדָה לְחֹג הַפֶּסַח*.
עִיפוּ מִלְקָנָא בְּמֶלָאכִים עַל זֶהָב הַמְחֻלָּפוֹת,
אֹז חֲמֻצָנוּ. עוֹרֶם כָּל כֶּךָ חוֹר
הַבְּלוּנָד נִרְאָה טִבְעִי, אֲבָל יוֹתֵר.
כִּנְצוּ אֶת הַכְּנָפִים עַד שֶׁנַּעֲשׂוּ לְקַעֲקוּעַ אֶפְנֵתִי
כְּדִי שֶׁחֲלִיפַת קֶשֶׁמִיר תִּגְלַשׁ מִן הַכֶּתֶּפִים.
עִם קְלִינָאִי תִקְשָׁרֶת שְׁדָּרְגוּ אֶת הַשְּׂרִיקוֹת לְשִׁפְתוֹתֵי.

וְהַשְׁדִּים הִמִּירוּ דָת. הִפְכוּ אֶפִיסְקוֹפָלִים**,
זָרְקוּ שְׁמוֹת מִפְּמִלְיָה שֶׁל מַעֲלָה.
הִרְשַׁע נַעֲשָׂה טְרָחָה רַבָּה מְדִי:
וְהַשְׁדִּים הִחֲלוּ מִתְחַמְּקִים מִעֲבוּדָה שְׁחָרָה
אֲשֶׁר כְּמוֹ מַעֲשִׂים טוֹבִים, כְּרוּכָה בְּהִתְחַכְכוּת עִם עֲנִיִּים,
וּמִדִּיקָה לְמִנִּיקוֹר שֶׁל צִפְרָנִי פְּרִיחַת־וֹרְדִים.

* המחברת מתייחסת לנוהג אמריקני שמרני שלפיו אין ללבוש לבן בין חג העבודה (תחילת ספטמבר) לבין חג הפסחא (בין אמצע מרץ לסוף אפריל).

** הכנסייה האפיסקופלית היא זרם בנצרות האנגליקנית. בארצות הברית (ובשיר זה), האפיסקופליות מקושרת למעמד כלכלי-חברתי גבוה, ולאצולת ממון ותיקה המתייחסת בחלקה על המתיישבים האנגלים של המאה ה-17.

עדיף מנגד לעמוד ולחזות ברשע מתרחש,
ואם הרעש או הניחוחות גוברים, להתרחק.

הם נעשו כל כך יפים, שגם המלאכים
(אשר אף פעם לא הביטו במראה להסתלק,
מרב חשש גנדור, ולא קנו בגדים
כי הקודמים לא התבלו, רק נתרפטו)
הניחו לשדים המקסימים לקמל, סגרו
כל התיקים של המפנקים. כל כך טובים היו.

ניחומים לתמר

(לאחר ששברה כד עתיק)

ארכאולוגית אני לא, תמר,
ולדידי הכל עפר ואפר כך או כך.
אבל לשרד במזג הזמנים, בסבך
של רעשים ושטפונות ושלל קרבות עבר

להשבר בינות ידיך... סתם?
אולי היתה זו הכבידה, אולי גורל נגזר,
אבל ודאי דורות ועדנים הוא נאזר
בסבלנות במגרותיו ובמחזות אי-שם,

עד שלצליל אצבעותיך בקרבו עבר
רגוש מחם דמך, והוא שכח לרגע קט
שהוא אינו נצן של נרד, אלא כד,
וכשנסה להפתח למענה, נשבר.